

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje - odbor vnitra a krajský živnostenský úřad**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o námitce podjatosti podané žalobkyní proti soudkyni Krajského soudu v Ostravě JUDr. Janě Záviské v řízení vedeném pod sp. zn. 20 A 6/2014,

t a k t o :

Soudkyně JUDr. Jana Záviská **není vyloučena** z projednávání a rozhodování v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 20 A 6/2014.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje - odbor vnitra a krajský živnostenský úřad ze dne 5. 2. 2014, č. j. MSK 1741/2014, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm ze dne 13. 11. 2013, OŽVP/8040/2013/rjan/spis 1923/2013, č. př. 141/2013.

[2.] Poté, co byla žalobkyně poučena o složení senátu 20 Krajského soudu v Ostravě, podala dne 19. 3. 2014 námitku podjatosti. Obsahem této námítky je tvrzení, že soudkyně JUDr. Záviská rozhodovala a projednávala věc pod sp. zn. 58 A 7/2013 a v této věci ji poškodila, což však nijak blíže nespecifikovala a pouze popsala, jak bylo v jejích věcech (sp. zn. 58 A 7/2013 a 58 A 8/2013) soudkyní JUDr. Janou Záviskou rozhodováno s tím, že se tímto rozhodováním cítí být na svých právech poškozena.

[3.] JUDr. Záviská ve svém vyjádření ze dne 21. 3. 2014 uvedla, že žalobkyni osobně nezná, nikdy s ní nebyla v kontaktu jiném než pracovním a k předmětné věci nemá žádný vztah.

[4.] Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5.] Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) je soudce vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci tehdy, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jeho nepodjatosti. Důvodem vyloučení je tedy taková povaha subjektivního vztahu soudce k věci samé, k účastníkům či jejich zástupcům, která je natolik objektivizovatelná, že lze důvodně pochybovat o soudcově nepodjatosti.

[6.] Z ustálené judikatury zdejšího soudu a také Ústavního soudu plyne, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz nálezn sp. zn. I. ÚS 167/94, sv. 6, č. 127 SbNU, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o ní je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nálezn sp. zn. II. ÚS 105/01, sv. 23, č. 98 SbNU).

[7.] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v ustanovení § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný.

[8.] Z nyní posuzované námitky je dostatečně zřejmé, že žádný z důvodů předpokládaných v § 8 s. ř. s. dán není a žalobkyně jej vlastně ani netvrdí. Brojí totiž pouze proti tomu, že jmenovaná soudkyně rozhodovala v jiném jejím obdobném případě. Z ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. však přímo plyne, že „*důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*“ Proto také Nejvyšší správní soud uvádí, že z pouhého nesouhlasu žalobkyně s dřívějším rozhodnutím soudu v jiné její věci podjatost soudkyně dovést nelze. Tento setrvalý právní názor již zdejší soud konstatoval například v usnesení ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. Nao 2/2003, anebo v usnesení ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. Nao 8/2005 (veškerá judikatura zdejšího soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Fakt, že soudce krajského soudu již dříve rozhodoval v jiných věcech téhož účastníka, proto bez dalšího nemůže být důvodem pro vyloučení soudce. Naopak, lze dokonce uvést, že u některých soudů je zcela běžnou zásadou rozvrhu práce, že související věci či věci týchž účastníků jsou řešeny týmiž soudci, neboť se to jeví jako racionální a efektivní, když se soudci nemusí vždy zcela nově seznamovat se všemi skutkovými a právními okolnostmi projednávaného případu.

[9.] Proto soud rozhodl, že soudkyně JUDr. Jana Záviská není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení, vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 20 A 6/2014 (§ 8 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. a contr.).

V Brně dne 2. dubna 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu